

царьтъ все съ него... Сякашъ му е братъ. Я гледай, я гледай...

Цѣлата тълпа се развълнува като нива, повѣяна отъ вѣтъръ.

Яхналъ на черъ конь, съ бледоморава туника и зир-
давена гугла, князь Иоанъ-Асѣнь бавно приближаваше
срѣдъ радостнитѣ възкличания на народа. Цѣлъ заруме-
нѣлъ, той кимаше съ глава на лѣво и на дѣсно, махаше
съ ржка, усмихваше се... Женитѣ и девойкитѣ го поглъ-
щаха съ очи. Но между стотицитѣ зеници, които съ жа-
денъ блѣсъкъ се вливаха въ стройната осанка и чернитѣ
кждри на хубавеца князь, единъ чифтъ очи не посмѣ да
дигне взоръ отъ земята. Струваше се на Ана, че само
ако за мигъ дръзне да го зърне, всички тамъ събрани люде
веднага ще отгатнатъ тайната, която гризѣше младото и
сърдце. И тя се сниси, скри се задъ единъ широкъ грѣбъ,
пожела да потъне въ земята. И не можа да види съ какво
пламенно любопитство Иоанъ дирѣше съ очи изъ пѣстрата
вълна на женскитѣ забрадки.

Изведнажъ всички шапки се омъкнаха, настана дъл-
бока тишина. Бѣше се задала царската тѣлохранителна
конница, която обграждаше владѣтелската кочия. Иноци
и пресвитери се втурнаха насреща. Най-напредъ слѣзе Ка-
лоянъ. Следъ него царицата. Гѣвкава и стройна. Съ над-
менна уста и горящи очи.

Женитѣ зашѣпнаха:

— Куманката... Куманката... Вижте колко е жълто
лицето ѝ, а очитѣ ѝ сѣ като на дива котка...

Но мъжетѣ я гледаха занѣмѣли.

Съ тѣхъ бѣше и Мария. Доста израсла за годинитѣ
си, съ дълги пепеляворуси плитки и голѣми сиви очи. Тя
свѣнливо погледна къмъ тълпата, и палава детска усмивка
трепна на лицето ѝ. Народътъ съ радостъ и благоговение
замахаше съ ржце.

— Мария! Мария!

Момичето съвсемъ се смути, препъна се въ дългата
си рубашка и изприпка следъ царя.

Кочинитѣ бѣха вече готови. Пристигнаха и войскаритѣ,